

3) Rekening houdend met het feit dat volgens de nationale wettelijke regeling geen van de in de richtlijnen 94/19 en 97/9 bedoelde mogelijke garantiestelsels van toepassing is op de houders van door een kredietinstelling uitgegeven depositocertificaten en schuldbewijzen:

- a) zijn artikel 3, lid 1, artikel 7, lid 1 (zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14), en artikel 10, lid 1, van richtlijn 94/19, juncto artikel 1, lid 1, van die richtlijn, waarin het begrip deposito is gedefinieerd, voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verlenen zij subjectieve rechten, zodat particulieren deze bepalingen voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het door de staat opgerichte garantieorgaan, dat tot taak heeft deze compensatie uit te keren?
- b) zijn de artikelen 2, lid 2, en 4, lid 1, van richtlijn 97/9 voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verlenen zij subjectieve rechten, zodat particulieren deze bepalingen voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het door de staat opgerichte garantieorgaan, dat tot taak heeft deze compensatie uit te keren?
- c) voor het geval dat voormelde vragen (3a en 3b) bevestigend worden beantwoord, welk van de twee mogelijke beschermingsstelsels moet de nationale rechter dan toepassen ter beslechting van een geding tussen een particulier en een kredietinstelling waarbij ook het door de staat opgerichte garantieorgaan — dat tot taak heeft de stelsels ter bescherming van depositanten en beleggers te beheren — betrokken is?
- 4) Moeten de artikelen 2, lid 2, en 4, lid 2, van richtlijn 97/9 (juncto bijlage I bij die richtlijn) aldus worden opgevat en uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling volgens welke het stelsel ter compensatie van beleggers niet van toepassing is op beleggers die houder zijn van door een kredietinstelling uitgegeven schuldinstrumenten, dit vanwege de aard van de financiële instrumenten (schuldinstrumenten) en gelet op het feit dat de verzekeringnemer (de kredietinstelling) de tegoeden of instrumenten van de beleggers niet zonder hun instemming heeft overgedragen of gebruikt? Is het voor de uitlegging van voormelde bepalingen van richtlijn 97/9 inzake beleggersbescherming van belang dat de kredietinstelling die de schuldinstrumenten heeft uitgegeven (de emittent) tevens de bewaarder van deze financiële instrumenten is (tussenpersoon) en dat de belegde tegoeden niet zijn afgescheiden van de andere tegoeden waarover de kredietinstelling beschikt?

Hogere voorziening ingesteld op 17 december 2013 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 8 oktober 2013 in zaak T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland en Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)/Europese Commissie

(Zaak C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg vernietigen;
- de zaak inzake het eerste en het derde middel zelf afdoen overeenkomstig artikel 61 van het Statuut van het Hof van Justitie of de zaak verwijzen naar het Gerecht voor afdoening inzake deze middelen; en
- verweerders verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het enige middel in hogere voorziening stelt onjuiste uitlegging door het Gerecht van het begrip informatie dat „betrekking heeft op uitstoot in het milieu” in de eerste zin van artikel 6, lid 1, van verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen⁽¹⁾ („Aarhus-verordening”), waarbij het Gerecht het standpunt van de Commissie van de hand wees dat dit begrip in samenhang en harmonie met de andere relevante bepalingen moest worden uitgelegd. Dit middel bestaat uit drie onderdelen:

- i) Onjuiste beoordeling door het Gerecht doordat het Gerecht geen rekening hield met de noodzaak om te zorgen voor de „interne” coherentie van verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie⁽²⁾, juncto artikel 6, lid 1, van de Aarhus-verordening, zoals opgevat tegen de achtergrond van artikel 4, lid 4, van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden („Verdrag van Aarhus”);

⁽¹⁾ Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PB L 135, blz. 5).

⁽²⁾ Richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad (PB L 145, blz. 1).

⁽³⁾ Richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PB L 84, blz. 22).

- ii) Geen behoorlijke inachtneming door het Gerecht van de bepalingen inzake vertrouwelijkheid in sectorspecifieke wetgeving inzake gewasbeschermingsmiddelen, namelijk richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen ⁽³⁾ en verordening (EG) nr. 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen en tot intrekking van de Richtlijnen 79/117/EEG en 91/414/EEG ⁽⁴⁾; en
- iii) Onjuiste beoordeling door het Gerecht door geen rekening te houden met de noodzaak artikel 6, lid 1, van de Aarhus-verordening voor zover mogelijk in overeenstemming met het Handvest van de grondrechten en het Akkoord over de handelsaspecten van intellectuele-eigendomsrechten („TRIPS-akkoord”) uit te leggen.

⁽¹⁾ PB L 264, 25.9.2006, blz. 13.

⁽²⁾ PB L 145, 31.5.2001, blz. 43.

⁽³⁾ PB L 230, 19.8.1991, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB L 309, 24.11.2009, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 23 december 2013 — Diageo Brands BV tegen Simiramida-04 EOOD

(Zaak C-681/13)

(2014/C 71/18)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Diageo Brands BV

Verweerster: Simiramida-04 EOOD

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 34, aanhef en onder 1, van verordening (EG) nr. 44/2001 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat deze weigeringsgrond mede ziet op het geval waarin de beslissing van de rechter van de lidstaat van herkomst evident in strijd is met het Unierecht, en dit door die rechter is onderkend?
- 2) a) Moet artikel 34, aanhef en onder 1, van verordening (EG) nr. 44/2001 aldus worden uitgelegd dat aan een geslaagd beroep op deze weigeringsgrond de omstandigheid in de weg staat dat de partij die zich op deze weigeringsgrond beroept, heeft nagelaten om in de lidstaat van herkomst van de beslissing de aldaar beschikbare rechtsmiddelen aan te wenden?

- b) Indien het antwoord op vraag 2) a. bevestigend luidt, wordt dit anders indien het aanwenden van rechtsmiddelen in de lidstaat van herkomst van de beslissing zinloos was, omdat moet worden aangenomen dat dit niet tot een andere beslissing zou hebben geleid?

- 3) Moet artikel 14 van richtlijn 2004/48/EG ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat deze bepaling mede ziet op de kosten die partijen maken in het kader van een geding in een lidstaat tot schadevergoeding, indien de vordering en het verweer betrekking hebben op de beweerde aansprakelijkheid van de verwerende partij wegens beslagen die zij heeft gelegd en aanzeggingen die zij heeft gedaan ter handhaving van haar merkrecht in een andere lidstaat, en in dat verband een vraag rijst naar de erkenning in eerstgenoemde lidstaat van een beslissing van de rechter van laatstgenoemde lidstaat?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L 12, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (PB L 157, blz. 45).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta förvaltningsdomstol (Zweden) op 27 december 2013 — X AB/Skatteverket

(Zaak C-686/13)

(2014/C 71/19)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Högsta förvaltningsdomstolen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: X AB

Verwerende partij: Skatteverket

Prejudiciële vraag

Staan artikel 49 VWEU en artikel 63 VWEU in de weg aan een nationale wettelijke regeling volgens welke de woonstaat geen aftrek voor valutakoersverlies verleent dat integrerend deel uitmaakt van een kapitaalverlies over als voorraad gehouden aandelen in een in een andere lidstaat gevestigd bedrijf, terwijl de woonstaat een stelsel toepast dat geen rekening houdt met kapitaalwinst of -verlies op dergelijke aandelen bij de berekening van de belastbare grondslag?